

A Győri Ítéltábla a pártfogó ügyvéd által képviselt **felperes neve felperesnek** a dr. Németh Róbert Kálmán kamarai jogtanácsos által képviselt **alperes neve alperes** ellen **személyiségi jogok megsértése, kártérítés** iránti igény tárgyában indult perében a Székesfehérvári Törvényszék 2020. március 13-án kelt 4.P.20.108/2018/40. számú ítélete ellen az alperes részéről 41., valamint a felperes részéről 42. sorszámon benyújtott fellebbezések folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének megfellebbeezett rendelkezéseit a per főtárgya tekintetében részben megváltoztatja, és az alperest terhelő marasztalási összeget 350.000,- (háromszázötvenezer) Ft-ra leszállítja; az ítéletet egyebekben helybenhagyja.

A perköltség vonatkozásában az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét kiegészíti, s megállapítja, hogy a feljegyzett 248.280,- (kettőszáznegyvennyolcezer-kettőszáznyolcvan) Ft kereseti illetéket és 76.600,- (hetvenhatezer-hatszáz) Ft szakértői költséget az állam viseli.

Az így kiegészített ítéletet részben megváltoztatja, és

- megállapítja, hogy a felperes pártfogó ügyvédjének az elsőfokú eljárásban felmerült díjának 91,5 (kilencvenegy egész öt) százalékát az állam, míg 8,5 (nyolc egész öt) százalékát az alperes viseli;
- kötelezi a felperest, hogy tizenöt napon belül fizessen meg az alperesnek 175.000,- (százhetvenötezer) Ft elsőfokú perköltséget.

Ezt meghaladóan az elsőfokú bíróság kiegészített ítéletét a perköltségre vonatkozóan is helybenhagyja.

Az ítéltábla megállapítja, hogy a felmerült 331.040,- (háromszázharmincegyezer-negyven) Ft fellebbezési eljárási illetéket, és a felperes pártfogó ügyvédjének a másodfokú eljárásban felmerült díját az állam viseli.

Kötelezi a felperest, hogy tizenöt napon belül fizessen meg az alperesnek 6.675,- (hatezer-hatszázhetvenöt) Ft másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy a felperes személyiségi jogainak megsértése miatt fizessen meg a felperesnek tizenöt napon belül 612.000,- Ft-ot, továbbá 12.000,- Ft vonatkozásában 2017. február 16-ától a kifizetés napjáig terjedő időre a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatot. Ezt meghaladóan a törvényszék a keresetet elutasította, s akként rendelkezett, hogy a felperes

pártfogó ügyvédi képviselőjével kapcsolatos költségét, valamint a feljegyzett illetéket az állam viseli.

Határozatának indokolása szerint a felperesnek 2016-ban **Település 1n** volt lakcímnnyilvántartás szerinti állandó lakóhelye; tartózkodás helye nem volt. A felperes ténylegesen esetenként a **Település 2...1.** szám alatti lakásban tartózkodott, ahol a neki szóló postai küldeményeket átvette. Ebben a lakásban élt még annak tulajdonosa is.

A korábbi években a felperes közelebbi kapcsolatba került **Név 1** el. Kapcsolatuk utóbb megromlott, s egymással szemben büntetőfeljelentéseket tettek. A **Név 1** feljelentése alapján indult büntetőeljárásokban a felperest a rendőrség többször is sikerrel idézte a **Település 2...1.** számú címről, miként esetenként telefonon is idézte tudta.

A felperest **Név 1** a **Település 2i** Rendőr-kapitányságnál 2016. február 3-án jelentette fel; ugyanezt a feljelentés 2016. február 5-én **Település 3ban** is megismételte. A megindult büntetőeljárásban az eljáró nyomozó a nyilvántartásokban és a kollégáinál tájékozódott arról, hogy a felperest mely címről lehet idézni. Azt állapította meg, hogy a nyilvántartások szerint a felperesnek több településen is van tartózkodási helye. A **Település 1i** Rendőrkapitányság azt a tájékoztatást adta, hogy a felperes c.-i lakcíméről 2016-ban eredménytelenül próbálta meg őt idézni és elővezetni, a felperest érintő másik ügyben pedig **Név 2** rendőr **Név 3** rendőr alezredes nyomozót arról tájékoztatta, a felperes azt mondta neki, a rendőrségre többet nem fog bejönni, a városból elköltözik, a **Település 2i** Rendőr-kapitányságból elege van, s ne is idézzék.

Név 3 2016. február 16-án reggel úgy döntött, a felperes gyanúsított kihallgatására szóló idézést megkísérli részére kézbesíteni; emiatt lakcímmellenőrzést hajtott végre a felperes **település 1** i tartózkodási címeként ismert **...1** sz. alatti lakásban. **Név 4** tizedes rendőr törzssászlóssal felkeresték a lakást, ahol a tulajdonost találták otthon. Azt a felvilágosítást kapták, hogy a felperes néha megjelenik a lakásban, egyébként a tulajdonos nem tudja, hol tartozik. Tudomása szerint vagy Ausztriában, vagy **Település 2en**, ahol a **...2** úti patyolatban (pontosabban: a ... Patyolat Korlátolt Felelősségű Társaságnál) sofőr.

Ezután **Név 3** és **Név 4** **Település 2en**, a patyolat vezetőjénél is érdeklődtek. Azt a felvilágosítást kapták, hogy a felperest egy alvállalkozó foglalkoztatja; az alvállalkozó azt közölte az alperes rendőreivel, hogy a felperes fuvarban van Ausztriában. A rendőrök felvilágosítást kértek arról, várhatóan mikor érkezik vissza.

Ugyanezen a napon a felperes telefonon felhívta a **Település 2i** Rendőr-kapitányságon **Név 5** rendőr alezredest, s jelezte, tud arról, hogy keresik. Kérte, a rendőrség ne zaklassa őt. Kérte írásbeli idézését is, s azt említette, majd eldönti, bejön-e a rendőrségre, vagy sem. Kínlásba helyezte továbbá, hogy a gépkocsival munkahelyére nem tér vissza, s azt ismeretlen helyen lerakja.

2016. február 16-án a déli órákban **Név 3** és **Név 4** **Település 2en** észlelték a felperes által vezetett járművet, majd azt egészen a patyolatig követték. A felperes, miután a gépjárműből kiszállt, észlelte az általa már ismert rendőröket, azonban az illemhelyiséget kereste fel. Onnan visszatérve találkozott **Név 3al**. A felszólításra azonnal igazolni nem tudta magát, mivel személyi okmányai a gépkocsiban maradtak. **Név 3** közölte vele, hogy bűncselekmény gyanúja miatt előállítják. Elvégezte a felperes ruházatának átvizsgálását is. A felperes mindvégig együttműködő volt, vele szemben kényszerítő eszközt nem alkalmaztak. Beszállították a **Település 2i** Rendőr-kapitányságra, ott gyanúsítottként kihallgatták, majd szabadon bocsátották. Ugyanezen a napon a **Település 2...1.** sz. alatti lakásban házkutatásra is sor került; a 15 óra 15 perckor felvett jegyzőkönyvben a felperes úgy nyilatkozott, a kényszerintézkedés módja ellen panasszal nem él. Utóbb ugyanakkor a házkutatás ténye miatt az ügyészi szervnél panasszal élt, melyet azonban jogerősen elutasítottak.

A felperes 2016. február 22-én terjesztett elő panaszt a **Település 2i** Rendőr-kapitányság 2016. február 16-ai előállítása és azt követő házkutatás miatt. Előadta, a vele szembeni eljárás embertelen és megalázó volt, az arányosság követelményét nem megfelelően alkalmazták, előállítása nem volt indokolt. Arra is utalt, hogy az eljáró rendőrök azonosítási kötelezettségüknek nem tettek eleget; intézkedésük tényét és célját sem közölték.

A **Település 2i** Rendőrkapitányság vezetője 18010-105/3/3-2/2016.P. számú határozatával a panaszt elutasította. A felperes fellebbezése folytán eljáró alperes neve 2016. május 4-én kelt 18000/105/6/9/2016.P. számú határozatával e határozatot helybenhagyta.

A jogerős határozat ellen a felperes a Szombathelyi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságnál keresetet nyújtott be. A Szombathelyi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a 2016. november 24-én meghozott 10.K.27.138/2016/3/III. számú (helyesen: 10.K.24138/2016/13/III. számú) ítéletével a alperes neve határozatát hatályon kívül helyezte, és az alperest új eljárásra kötelezte. Kifejtette, hogy a házkutatásra vonatkozó panaszt az arra illetékes szerv már jogerősen elbírálta; azt pedig a felperes nem tudta bizonyítani, hogy a vele szemben intézkedő rendőrök azonosítási kötelezettségüknek nem tettek eleget, s vele nem közölték intézkedésük tényét és célját. Embertelen, megalázó eljárás sem volt megállapítható. Álláspontja szerint ugyanakkor a fennálló körülmények mellett az arányosság követelményének megsértése nélkül nem lehet következtetést levonni arra, hogy a felperes gyanúsított kihallgatása céljából az írásbeli idézésben szereplő helyen és időben nem áll a nyomozóhatóság rendelkezésére. Tekintettel kellett volna lenni arra, hogy a felperes a korábbiak során minden, a részére a **Település 2...1.** sz. alatti címre megküldött írásbeli idézésre megjelent, s a nyomozó hatóság rendelkezésére állt; emellett a korábbi telefonos idézéseknek eleget tett. Az intézkedő rendőrök arról is tudtak, a felperes arra kérte telefonon **Név 5** címzetes rendőr alezredest, hogy írásban küldjenek idézést. **Név 2**nak a szóbeli közlése, hogy a felperes azt említette, az írásbeli idézés alapján fogja eldönteni, annak eleget tesz-e vagy sem, még nem alapozza meg azt a feltételezést, hogy a felperes a részére kézbesítendő írásbeli idézésben foglaltaknak nagy valószínűséggel nem tud eleget tenni; ennek a korábbi sikeres kézbesítések, a felperes megjelenései ellentmondanak. A felperes egyébként sem azt jelentette ki kategorikusan, hogy az írásbeli idézésnek nem fog eleget tenni, hanem azt közölte **Név 5**tal, majd eldönti, eleget tesz-e az idézésnek, vagy sem. Mindezek miatt nem álltak fenn olyan körülmények, melyekből az intézkedő rendőrök megalapozott következtetést vonhattak volna arra, hogy az írásbeli idézés eredménytelen lesz, s annak eredményessége csak a felperes előállításával biztosítható. A Szombathelyi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság ezért arra a következtetésre jutott, hogy a felperes előállítására a rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban. Rtv.) 15. §-ában foglalt arányosság követelménye, valamint a Rtv. 33. § (2) bekezdése b) pontja megsértésével indokolatlanul került sor gyanúsított kihallgatása céljából.

A megismételt eljárásban a alperes neve a 2017. február 10-én kelt 18000/105/6/19/2016.P. számú határozatával a **Település 2i** Rendőr-kapitányság határozatát megváltoztatta, s a felperes panaszának a 2016. február 16-án történt előállítása kapcsán helyt adott.

A felperessel szemben a **Település 2i** Rendőr-kapitányságon 2168/2015. számon folyamatban volt büntetőeljárásban a nyomozó hatóság elrendelte a felperes igazságügyi elmeszakértői vizsgálatát. A kirendelt Igazságügyi Szakértői és Kutató Intézetek **Település 2i** Intézete a szakvélemény elkészítése céljából kérte a felperes orvosi kezelésére vonatkozó iratai rendelkezésre bocsátását. A rendőr-kapitányság megkereste a ... Megyei **Kórház** neve Kórházat a felperesre vonatkozó orvosi iratok beszerzése céljából, majd azokat a szakértői intézet rendelkezésére bocsátotta. A szakértői vélemény 2016. szeptember 12-én kelt. Az iratismertetéskor a nyomozás iratait megismerhette gyanúsítottként a felperes, majd az ügy két sértettje, **Név 1** és **Név 6**. A felperes az iratbetekintéskor

észlelte, hogy kórházi és egyéb kezeléseit bizonyító kezelőlapjai, valamint a nyomozás során beszerzett pszichológiai vizsgálat adatai is fellelhetők.

Az iratismertetést követően **Név 7**, a **település 1i Vendéglő neve** vendéglő alkalmazottja több Facebook bejegyzésében utalt arra, tudomása van, hogy a felperesnek meg van már a félcédulája is; emellett a **Név 8** (a **Vendéglő neve** vendéglő weboldalának szerkesztője) részéről 2016. szeptember 26-án tett nyilvános bejegyzés az alábbiakat rögzíti: „De ma jó napom van, mert ma kaptam a híreket a rendőrségtől első kézből, hogy önnek hivatalos orvosi félcédulája van”.

A felperes egészségügyi adatainak jogellenes továbbítása és nyilvánosságra hozatala ügyében a Nemzeti Adatvédelmi és Információszabadság Hatóság (a továbbiakban: NAIH) állásfoglalását kérte. A NAIH 2017. július 24-ei levelében megállapította, hogy az iratbetekintésre a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (a továbbiakban: 1998. évi Be.) 193. § (6) bekezdése értelmében a sértettek jogosultak voltak, azonban a szakvéleményben nem szereplő egyéb egészségügyi adatok általuk történő megismerésére nincs megfelelő indok és jogalap. Az információs önrendelkezési jogról és az információszabadságról szóló 2011. évi CXII. törvény (a továbbiakban: Infotv.) 4. §-ában foglalt célhoz kötött adatkezelés követelményére figyelemmel arra vonható következtetés, hogy az igazságügyi szakértő az egészségügyi dokumentációt a megalapozott szakvélemény elkészítése érdekében kérte be. A törvény a nyomozás iratairól szól, és a nyomozás iratai között kerültek elhelyezésre az egészségügyi iratok; az iratbetekintés is érintette azokat. Az egészségügyi dokumentáció bekérésének célja ugyanakkor a szakvélemény elkészítése, mely megvalósul az elkészült szakvélemény csatolásával, továbbá az adatok a vádemelés miatt megőrizendők, ugyanakkor az iratok főszabályként nem ismerhetők meg az iratbetekintésre egyébként jogosultak által. Az Infotv. 4. § (2) bekezdése értelmében csak olyan személyes adat kezelhető, amely az adatkezelés céljának megvalósulásához elengedhetetlen, a cél elérésére alkalmas; személyes adatot csak a cél megvalósulásához szükséges mértékben és ideig lehet kezelni. A személyes adatokat is tartalmazó nyomozati iratok kiadása során figyelemmel kell lenni tehát arra, hogy kizárólag olyan személyes adatok jussanak a megismerésre jogosultak tudomására, amelyek összhangban vannak az iratok megismerésének céljával. A személyes adatokat is tartalmazó nyomozási iratok sértetti megismerésének célja pedig az, hogy a sértett gyakorolhassa a törvényben biztosított jogorvoslati jogait. Ezzel összefüggésben csak annyi személyes adat bocsátható a nyomozati iratok megismerése során a sértett rendelkezésére, amennyi elengedhetetlenül szükséges az őt ilyenkor megillető jogok gyakorlásához. A célhoz kötött adatkezelés elvével nem egyeztethető össze, hogy a sértetti joggyakorlás szempontjából irreleváns személyes adatokat a nyomozó hatóság a nyomozás befejezésekor tartott iratismertetésen nyilvánosságra hozza. Esetről esetre kell azt vizsgálni, hogy a személyes adatokat tartalmazó iratok tartalmazznak-e a büntetőjogi felelősség megállapításához kötődő, a sértetti joggyakorlás szempontjából releváns információt. A nyomozati iratokon szereplő személyes adatok kiadása - egyéb sértetti indítvány, illetve hatósági/ügyészi rendelkezés hiányában - cél nélküli lehet. A felperesi beadványban hivatkozott bűncselekmény kapcsán a sértettet megillető jogok gyakorlása céljából a gyanúsított egészségügyi adataihoz való korlátlan hozzáférés nem feleltethető meg az Infotv. 4. § (2) bekezdésében előírtaknak. Ezeknek az adatoknak az ismeretében a sértett a büntetőeljárás során őt megillető jogok gyakorlása vonatkozásában többletinformációhoz általában nem jut, így az adatok kiadása cél nélküli. Az ilyen személyes adatok kiadása során ezért esetről esetre kell a nyomozó hatóságnak mérlegelnie, hogy az adattovábbítás megfelel-e az adatkezelés törvényes céljának. A konkrét büntetőeljárásokban a sértett a legtöbb esetben ezeknek a személyes adatoknak a hiányában is kellően érvényesítheti az őt megillető jogokat. Mindemellett a sértettet megilleti az a jog, hogy indítványozza a nyomozati iratokban szereplő ilyen jellegű személyes

adatok megismerését; ezt azonban mind neki, mind a nyomozóhatóságnak kellően meg kell indokolnia.

A NAIH összességében azt állapította meg, hogy nyomozó hatóság nem fordított kellő figyelmet a nyomozási iratoknak a sértettek részére kiadása során a személyes és különleges adatokat megillető védelemre, ezért kerülhettek a nyomozás iratai közé megismerhetően elhelyezésre az egészségügyi dokumentáció iratai.

A felperes ellen a **Név 1** feljelentésére indult büntetőeljárásban a nyomozás során, 2016. február 16-án az alperes lefoglalta a felperes tulajdonát képező CNU812187Z gyártási számú HP laptopot, valamint a CN56A2C3DY gyártási számú HP nyomtatót. 2016. április 5-én a felperes a laptop és a nyomtató visszavételét megtagadta; az átvételi elismervényre azt vezette, hogy a laptop nem reagál a gombokra, nem lehet megnyitni semmit, a vírusirtó pedig problémát jelzett. A nyomtató a papírt begyűrte és egyéb probléma is felmerült. A laptop és a nyomtató visszaadása 2017. február 16-án történt meg, amikor a felperes jegyzőkönyvben rögzítetten közölte, hogy a laptop asztaláról hiányzik az iGo8 program és a Microsoft MAP navigációs programja; a nyomtató kapcsán pedig a patron beszáradt.

A felperes kereseti kérelmében a 2016. február 16-ai előállításával kapcsolatosan személyes szabadságának, becsületének és jóhírnevének, magánéletének, magánlakásának megsértése miatt, arra tekintettel, hogy ennek következtében munkahelyét is elvesztette, az alperes megfelelő elégtételre kötelezését, s 2.000.000,- Ft sérelemdíj megfizetésére kötelezését kérte. Orvosi iratainak illetéktelenek általi megismerésével kapcsolatban kérte tisztességes eljáráshoz való joga megsértésének, személyes szabadsághoz fűződő személyiségi joga, emberi méltósága, a személyes adatok védelméhez való joga megsértésének megállapítását, s ugyancsak 2.000.000,- Ft sérelemdíj megfizetésére kötelezni az alperest. A laptoppal és a nyomtatóval kapcsolatban 137.989,- Ft kára megtérítését igényelte. Mindezen összegek vonatkozásában a felperesnek késedelmi kamat követelése is volt. Keresete jogalapjaként az Rtv. 15. § (1) bekezdését, az 1998. évi Be. 60. § (1) és (2) bekezdéseit, a Ptk. 6:518. §-át, 6:519. §-át, 6:548. § (1) bekezdését, 2:42. § (1) és (2) bekezdéseit, 2:43. § b), d), és e) pontjait, továbbá 2:52. § (1) és (2) bekezdéseit jelölte meg.

A felperes 2016. február 16-i előállításával kapcsolatosan kiemelte, a Szombathelyi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság ítéletében arra a következtetésre jutott, hogy az alperesi intézkedés aránytalan volt; az alperes nem vonhatott volna le megalapozott következtetést arra, hogy az írásbeli idézés eredménytelen lett volna. Az intézkedés következtében sérült a tisztességhoz eljáráshoz való joga, a személyes szabadsághoz fűződő személyiségi joga, emberi méltósága, ugyanis az intézkedésre munkahelyén, munkatársai előtt került sor, s az végeredményben munkahelye elvesztéséhez is vezetett.

A nyomozás iratainak ismertetése során elkövetett jogsértés tekintetében a felperes kiemelte, az alperes megsértette az Infotv. 4. § (2) bekezdését azzal, hogy nem fordított kellő figyelmet személyes és különleges adatait megillető védelemre. Ezzel a mulasztásával megsértette a régi Be. 60. § (1) bekezdését is, mert nem tartotta tiszteletben emberi méltósághoz fűződő személyiségi jogát, s nem biztosította, hogy a magánéletre vonatkozó adatai szükségtelenül ne kerüljenek nyilvánosságra. Az alperes megsértette a becsülethez és jóhírnévhez való, valamint a magántitokhoz és a személyes adatok védelméhez fűződő személyiségi jogát is.

137.989,- Ft megfizetése iránti igényét akként vezette le, hogy a lefoglalt laptop ára 119.999,- Ft, melyhez még 5.000,- Ft telepítési díjat is hozzá kell számolni. A törölt navigációs programok idő és

pénz hiányában nem kerültek telepítésre az új laptopra, melyet a működésképtelen állapotban visszaadott laptop miatt kényszerült vásárolni.

A használhatatlan nyomtató árát 12.990,- Ft-ban jelölt meg.

Az alperes a kereset elutasítását kérte.

A felperes 2016. február 16-ai előállításával kapcsolatosan hivatkozott felróhatósága hiányára, s arra, hogy a munka jellegével járó jogszabály-alkalmazási és -értelmezési tévedések nem értékelhetők a terhére. Önmagában az, hogy a nyomozók helytelenül alkalmazták az arányosságra vonatkozó jogszabályt, sérelemdíj iránti igényt nem alapoz meg.

A felperes egészségügyi adataival kapcsolatos kérelem tekintetében azt hangsúlyozta, hogy az 1998. évi Be. 193. §-a alapján a nyomozás iratait az eljárás befejezésekor tartott iratismertetésen az arra jogosult sértettek, valamint a gyanúsított felperes tekintették meg; a **Település 2i** Rendőrkapitányság a jogszabályi rendelkezéseknek megfelelő törvényi felhatalmazással kérte ki a felperes egészségügyi dokumentációját, s kezelte azt mindvégig. Ennek kapcsán is kiemelte, hogy az egyedi ügyben hozott közhatalmi döntések jogértelmezési, jogalkotási (helyesen: jogalkalmazási) tévedései csak akkor járnak kártérítési felelősséggel, ha azok kirívóan súlyosak, jogellenesek. Utalt arra, hogy a NAIH véleménye csupán állásfoglalás, mely nem kötelező érvényű.

A felperes kártérítési igénye kapcsán arra hivatkozott, hogy a nyomtatóban a festékpátron nyilvánvalóan az időmúlás miatt száradt be, amiről a felperes tehet, aki 2016. április 5-én nem volt hajlandó visszavenni az eszközöket. Nem ismerte el, hogy a HP laptopban bármilyen károsodást okozott volna, a törvénytelen módon feltelepített programokkal kapcsolatos hivatkozást pedig jogi nonszensznek nevezte.

Az elsőfokú bíróság felhívta a Ptk. 2:42. § (1) és (2) bekezdéseit, 2:43. § b) pontját, a Ptk. 2:52. § (1)-(3) bekezdéseit, a Ptk. 6:519. §-át, 6:522. § (2) bekezdésének a) pontját, s a keresetet részben ítélte alaposnak.

A felperes 2016. február 16-ai előállításával kapcsolatosan kiemelten vette figyelembe a Szombathelyi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság ítéletét. A közigazgatási és munkaügyi bíróság egyrészt azt rögzítette, hogy a rendőri szerv részéről a felperessel szemben embertelen, megalázó eljárást megállapítani nem tudott, ugyanakkor előállítására az Rtv. 15. §-ában foglalt arányosság követelménye, valamint az Rtv. 33. § (2) bekezdésének b) pontja sérelmével, indokolatlanul került sor. Az alperes jogellenes intézkedése a felperes személyi szabadságát sértette. Amennyiben az alperes a felperest gyanúsítottként írásban idézi, nem került volna sor alapvető személyiségi jogának, személyi szabadságának indokolatlan megsértésére.

Az elszenvedett sérelemmel arányosan a törvényszék az alperest 300.000,- Ft sérelemdíj megfizetésére kötelezte. Értékelte, hogy a felperes munkatársai, illetve főnöke is szemtanúi voltak a jogellenes rendőri intézkedésnek. Főnöke, **Név 9** azt adata elő, hogy részben a látottak miatt vesztette el a felperes állását.

A keresetet ugyanakkor ezt meghaladóan a sérelemdíj összege szempontjából alaptalannak ítélte, miként nem látott alapot arra sem, hogy az alperest a **Újság neve** című újságban nyilatkozattal elégtételadásra kötelezze. Kifejtette ugyanakkor, az eljáró rendőröknek igen megfontoltan, a jogszabályi lehetőségek kellő mérlegelésével kell eljárni olyankor, amikor írásbeli idézés helyett az elővezetés mellett döntenek a gyanúsított munkahelyéről.

Az elsőfokú bíróság a felperes egészségügyi adatai gondatlan kezelésével összefüggésben hangsúlyozottan vette figyelembe a NAIH 2017. július 24-ei állásfoglalását. Nem osztotta az

alperesnek azt a véleményt, hogy az iratbetekintés során kizárólag az 1998. évi Be. rendelkezései alapján kellett eljárni. Ezzel szemben a nyomozóhatóságnak tekintettel kellett volna lennie az Infotv. 4. § (2) bekezdése szerinti elvre, valamint a régi Be. 60. § (1) bekezdésének rendelkezésére is. Az alperes jogellenesen tette megismerhetővé a felperes személyes adatait **Név 1** és **Név 6** sértettek számára. Rámutatott arra, hogy a személyes adatokat is tartalmazó nyomozati iratok sértetti megismerésének célja, hogy gyakorolhassák a törvényben biztosított jogorvoslati jogait; jelen esetben ugyanakkor a felperes egészségügyi adatai ebből a szempontból irrelevánsak.

Mivel az alperes megsértette a felperesnek a Ptk. 2:43. § e) pontja szerinti magántitokhoz és személyes adatok védelméhez fűződő személyiségi jogát, őt e jogsértés összefüggésében is 300.000,- Ft sérelemdíj megfizetésére kötelezte. A sérelemdíj mértékének meghatározásakor figyelemmel volt arra is, hogy a felperes egészségügyi adatait szükségtelenül megismerő magánszemélyekhez köthető személyek a Facebookon többször erre vonatkozó hivatkozást tettek, megjelölve hírforrásként az alperest.

Az elsőfokú bíróság az alperesnek a felróhatóság hiányára vonatkozó védekezését ebben a körben sem osztotta; hangsúlyozta, hogy éppen a lehetséges súlyos negatív következményekre tekintettel fokozott figyelemmel kellett volna eljárnia.

A törvényszék a felperes tulajdonát képező laptopban és nyomtatóban keletkezett kár megtérítése iránti igény elbírálásakor döntését Róth Péter igazságügyi számítástechnikai szakértő 33. számú szakvéleményre alapozta. A szakvélemény szerint a laptop 2016. február 16-ai lefoglalásakor közel nyolcéves volt, a visszaadáskor pedig kilencéves. A számvitelről szóló 2000. évi C. törvény szerinti értékcsökkenése már háromszor „lejárt”, tehát értéke nulla. Használati értékét a szakértő a lefoglaláskor és a visszaadáskor egyaránt bruttó 8.000,- Ft-ban becsülte meg. Ebből az következik, a felperes a laptop lefoglalása kapcsán nem tudta bizonyítani, hogy kárt szenvedett. Ugyancsak nem tudta bizonyítani az iGo8 és a Microsoft MAP programok telepítésének körülményeit.

A törvényszék megállapította, hogy a HP nyomtató vételi ára 2016. január 26-án 15.000,- Ft volt, míg a felperesnek visszaadáskor értéke már csak 3.000,- Ft-ra becsülhető. Ezt az értékvesztést az alperes okozta, ezért az értékkülönbséget, 12.000,- Ft kár megfizetésére kötelezte őt, azzal, hogy a Ptk. 6:48. § (1) bekezdése értelmében a károsodás bekövetkeztétől (a nyomtató visszaadásának napjától) késedelmi kamatot is köteles fizetni.

Az elsőfokú bíróság utalt végül arra, hogy a sérelemdíj mértékét az elbíráláskori életviszonyhoz igazítottan határozta meg, így ebben a vonatkozásban a felperest késedelmi kamat nem illeti meg.

Az ítélet ellen mindkét fél fellebbezett.

A felperes azt kérte az ítélőtáblától, hogy az alperest terhelő 612.000,- Ft marasztalási összeget 4.132.989,- Ft-ra, s 2.000.000,- Ft vonatkozásában 2016. február 16-ától, 2.000.000,- Ft-ot érintően 2016. szeptember 26-ától, míg 132.989,- Ft vonatkozásában 2016. február 16-ától a kifizetés napjáig terjedő időre járó késedelmi kamat megfizetésére kötelezze.

Álláspontja szerint a megítélt 600.000,- forint sérelemdíj eltúlzottan alacsony összegű.

2016. február 16-ai előállítása kapcsán kiemelte, hogy a sérelemdíj meghatározásakor a törvényszék nem értékelte korábbi, 2013. október 21-én történt előállítása jogtalanságát. Mindkét esetben ugyanaz a rendőr, **Név 3** követett el törvénysértést, joggal való visszaélést; célja a lakóköznyezetében lejáratása, a félelemkeltés volt. Mivel 2016. február 16-án már másodszor

állították elő, ez az előállítás embertelen és megalázó volt, figyelemmel arra, hogy az eset egy egy évvel megelőzően életmentő szívinfarktuson átesett, nagybeteg, rokkantnyugdíjassal történt, akit a rendőrségi előállításon rosszullet kerületgett. Kiemelte, nem felel meg a valóságnak, hogy az előállítás után egy óra elteltével szabadon engedték. Valójában az történt, hogy a kihallgatás után ...1 utcai lakóhelyére szállították, a lakáskulcs hiánya miatt nem tudott bemenni, ezért munkahelyére visszavitték. Főnöke nagyon meglepődött, amikor másik két rendőr hozta őt vissza; a korábban előállítást végző rendőrök által elvinni nem engedett táskáját, amiben a lakáskulcs is volt, magához vette, s ezek a rendőrök őt ismét elvitték. Főnöke - főleg amikor megtudta a házkutatás tényét is -, közölte vele, hogy bizalmi állásban dolgozik, komoly szállodákba jár, ezért bizalma megingott benne, s nem foglalkoztatja tovább. Valójában 12 óra 10 perctől a házkutatási jegyzőkönyvben rögzített 15 óra 15 perc időpontig korlátozták mozgásában, szabadságában.

Az aznap reggeli megkeresésekről a **Település 2...1.** sz. alatt élő élettársa, valamint lakókörnyezete is tudott, s élettársa értesült a házkutatásról is. Sőt, a 2013. október 21-i esetben még élettársa munkahelye is értesült a történekről, mivel élettársát a rendőrök ott is keresték. Ez utóbbi eset miatt élettársi kapcsolata megszakadt, aztán kibékültek, azonban a 2016. február 16-ai előállítás során kapcsolata ismét megromlott, s véglegesen tönkrement.

Az egészségügyi adataival kapcsolatos igény vonatkozásában megjegyezte, a rendőrség kórházi iratait a vele való konfliktusa miatt kérhette ki, és nagyon jól tudták, hogy élettársa ott dolgozik; mindkettőjüket jól ismerték. A kórházból kikért orvosi iratait az orvosszakértők nem is ismerték, amit közöltek is vele vizsgálatukor. Egyes orvosi iratai mindemellett nem **Település 2**en, hanem **Település 4**en keletkeztek, melyeket személyesen bocsátott a szakértők rendelkezésére.

A kártérítés iránti igény vonatkozásában kiemelte, hogy a nyolc éves laptop még mindig megfelelően működött, használati céljainak nagyon is megfelelt. A nyomtató esetében a 2016. január 26-ai vásárlására tekintettel a teljes vételárra tart igényt; szinte új, alig használt eszközként foglalták le. A lefoglalások ugyan jogszerűen történtek, ám a bűncselekmények gyanúja nem igazolódott be, így magántulajdonát a lehető legrövidebb időn belül vissza kellett volna adni eredeti, működőképes állapotban. A 2016. április 5-ei jegyzőkönyv bizonyítja, hogy a laptopot és a nyomtatót az alperes nem eredeti, működésképes állapotban kívánta visszaadni, ezért nem vette azokat át.

A lefoglalt eszközök munkájához, életviteléhez nélkülözhetetlenek voltak, helyettük újat kellett vásárolnia.

A felperes hangsúlyozta végül, hogy véletlenül nem lehet annyi törvénysértést elkövetni, amennyit az alperes sérelmére elkövetett; ezzel nagyban megkeserítette, megrövidítette életét. A felperes arra is kitért, hogy bár a sérelemdíj elsődleges funkciója a bekövetkezett hátrány kompenzálása, de a jogintézmény célja az is, hogy a korábbi nemvagyoni kártérítésre vonatkozó kialakult joggyakorlatban alkalmazott összegekhez képest a visszatartó célzat elérésével összefüggésben a sérelemdíj összege magasabb legyen.

Az alperes az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását akként kérte, hogy az ítéletábra a keresetet teljes egészében utasítsa el.

A felperes 2016. február 16-ai előállítása kapcsán hangsúlyozta, az elsőfokú bíróság **Név 9** tanú vallomását tévesen értelmezte; a felperes elbocsátásának ugyanis előzményei is voltak, az egy folyamat eredménye volt. Mindemellett a nyomozók tévedése nem volt rendkívül kirívó, felróható, s ennek kapcsán nem lehet figyelmen kívül hagyni, hogy a felperes rendkívül nehezen volt elérhető, lakcímei, tartózkodási helyei változtak.

Az egészségügyi adatok megismerésének lehetővé tételével kapcsolatos igény tekintetében az alperes arra utalt, hogy rendőri szerv a régi Be. szabályai szerint járt el; felróhatósága nem éri a kártérítés szintjét.

A nyomtató 12.000,- Ft-os értékvesztését nem ő okozta. 2016. február 16-án (helyesen: 2016. április 5-én), amikor a számítástechnikai eszközöket a felperes nem vette át, azok működőképesek voltak. Ezt igazolja az egyidejűleg készült átadás-átvételi nyilatkozat, valamint **Név 10** informatikus-mérnök 2016. március 20-ai szakvéleménye is.

A felek az ellenérdekű fél fellebbezésére ellenkérelmet nem terjesztettek elő.

A felperes fellebbezése alaptalan, míg az alperesé részben alapos.

Az ítéletábra mindenekelőtt azt rögzíti, hogy az elsőfokú bíróság ítéletét a régi Pp. 253. § (3) bekezdése alapján kizárólag a fellebbezési kérelmek keretei között bírálta felül, s nem érintette annak az elégtétel adása iránti keresetet elutasító rendelkezéseit.

A másodfokú bíróság megítélése szerint a törvényszék az irányadó tényállást túlnyomórészt hiánytalanul, és helyesen állapította meg, s helytállóan kötelezte az alperest a 2016. február 16-ai előállítás, valamint a szenzitív személyes adat jogellenes kezelése kapcsán helytállóan kötelezte az alperest sérelemdíj fizetésére, melynek összege azonban eltúlzott. Az ítéletábra csak részben ért egyet a szintén 2016. február 16-án lefoglalt eszközök vonatkozásában kifejtett jogi álláspontjával. Ez utóbbi vonatkozásában a tényállást annyiban szükséges kiegészíteni, hogy a Központi Nyomozó Főügyészség ...i Regionális Osztálya 2016. május 5-én kelt 4.Nyom.283/2016. számú határozatával a felperesnek a Btk. 371. § (1) bekezdésébe ütköző, a (2) bekezdés a) pontja szerint minősülő, kisebb kárt okozó rongálás vétsége miatt tett feljelentését az 1998. évi Be. 174. § (1) bekezdésének a) pontjára hivatkozással - mivel a cselekmény nem bűncselekmény - elutasította. Határozatának indokolásában azt is rögzítette, hogy a rendőri jelentés, a lefoglalás megszüntetéséről rendelkező határozat, az átvételi elismervény, továbbá **Név 10** igazságügyi informatikai szakértői véleménye alapján a lefoglalt laptop 2016. április 5-én működőképes állapotban volt, nem rongálódott meg, s nem vált használhatatlanná. E határozat ellen a felperes panasszal élt, azonban azt, mint alaptalan a legfőbb Ügyészség Terrorizmus, Pénzmosás és Katonai Ügyek Főosztálya 2016. június 14-én meghozott TPK.3731/2016/1-I. számú határozatával elutasította.

A felperes 2016. február 16-ai előállítása - miként azt a Szombathelyi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 10.K.27.138/2016/13/III. számú ítélete megállapította - az Rtv.15. §-ába és 33. § (2) bekezdésének b) pontjába ütközően jogszabálysértő volt, ugyanakkor sértette a régi Be. 60. § (1) és (2) bekezdéseinek a felperes személyiségi jogai tiszteletben tartására, illetve az arányosság követelményére vonatkozó rendelkezéseit is. Különös figyelemmel arra, hogy a felperes a különböző, a **Település 2...1.** sz. címre szóló rendőrségi idézéseknek rendszerint eleget tett, az alperes rendőrei nem vonhattak volna alappal következtetést arra, hogy idézés megkísérlése nélkül is szükséges a felperes előállítása. A felperes alappal sérelmezte: a rendőrök eljárása alkalmas volt arra, hogy lakókörnyezetében, valamint munkavégzésének helyén is kedvezőtlen megítélést váltson ki. A rendőrhatalóságnak azt az intézkedést kell választania, mely annak törvényes céljával

összhangban áll, s amely - az eredményességre is figyelemmel - az érintettre a legkisebb korlátozással jár. A rendőrséget a szükséges intézkedés megválasztásakor ugyan mérlegelési jogkör illeti meg, azonban ez nem jelenthet teljes döntési szabadságot. Az arányosság megsértése az adott esetben a felperes személyhez fűződő jogát sértette, melynek következtében a Ptk. 2:52. § (1) bekezdése szerint sérelemdíjra tarthat igényt. Ennek összege tekintetében zsinórmértékül szolgálnak a bíróságok hasonló esetekben hozott döntései. 2009. december 9-én (tehát a perbeli esetet mintegy hat évvel megelőzően) bilincs és vezetősíj alkalmazásával végrehajtott jogellenes átkísérés kompenzálására az eljáró ítélőtábla 150.000,- Ft nemvagyoni kártérítést (BDT2011.2508.), míg a Kúria 2016. március 5-én szeszes ital közterületen fogyasztása tilalmának megszegése miatti szabálysértés elkövetése utáni, az emberi méltóságot sértő, szurkolótársak és járókelők előtti jogellenes ruházatátvizsgálás miatt 100.000,- Ft sérelemdíjat talált arányosnak (Kúria Pfv.IV.20.949/2018/8. számú ítélete). A büntetőügy vádlottjával szemben jogszabálysértően kibocsátott elfogatóparancs, majd a vádlott 2015. június 24-ei elfogása, előbb a rendőrkapitányságra, ezt követően a bíróságra előállítását folytán a személyi szabadság másfél óra időtartamú korlátozása folytán az eljáró bíróság 200.000,- Ft sérelemdíjat állapított meg (Kúria Pfv.IV.20.168/2017/7. számú ítélete).

Az adott esetben a rendőri intézkedés nem volt megalázónak minősíthető. Az elsőfokú bíróság tévesen értékelte az alperes terhét, hogy a felperes részben az intézkedés miatt veszítette el állását. A felperes volt munkáltatója, **Név 9** tanúkénti meghallgatása során azt adta elő, hogy az intézkedő rendőrök azt közölték, „nem nagy ügy”, amit a felperes tett, s elsőre meg sem fordult a fejében, hogy tőle megválí; ez egy folyamat eredménye volt a Szombathelyi Járásbíróság 54.Pk.50.122/2018/3. számú jegyzőkönyv 2. és 3. oldalai). Annak tehát, hogy a felperes munkáját elvesztette, szerves okaként nem az alperesi intézkedés jelölhető meg. A felperes nem bizonyította, hogy rendőrségi előállítása nem a kiállított igazolás szerinti 12 óra 10 perctől 13 óra 5 percig, hanem valójában három órát meghaladó időtartamban történt. Tény továbbá, hogy a felperes a keresetlevélben, valamint a még a Szombathelyi Törvényszéken tartott 2017. november 7-ei tárgyaláson említést tett 2013. október 21-ei, álláspontja szerint az alperesi rendőrhatalás részéről jogellenesen foganatosított előállításáról, azonban a törvényszéknek a régi Pp. 3. § (3) bekezdésével konform tájékoztatása ellenére (Szombathelyi Törvényszék 28.P.20.355/2017/7. számú jegyzőkönyv 2. oldala) erre nézve bizonyítékot, bizonyítási indítványt nem terjesztett elő, az eljáró **Név 3** rendőr tanú vallomása pedig az általa előadottakat cáfolja (Szombathelyi Járásbíróság 52.Pk.50.279/2018/5. számú jegyzőkönyv 2. oldala). A másodfokú bíróság megítélése szerint a felperes a 2016. február 16-ai intézkedéssel köztudomásúan együtt járó hátrányhoz képest súlyosabb hátrányt nem bizonyított. Előadásán kívül nincs adat arra sem, hogy élettársi kapcsolata az eset miatt ment tönkre véglegesen; mindamellett, hogy élettársát meg sem nevezte, a Szombathelyi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságon tartott tárgyaláson a **Település 2...1.** sz. alatti lakás hölgy tulajdonosáról azt mondta, „függetlenek vagyunk egymástól, nem vagyunk élettársak, mindegyikünk oda megy, ahova akar” (Szombathelyi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 10.K.27.138/2016/13. számú jegyzőkönyv 5. oldala).

Az említett körülmények egyenként és összességükben értékelése alapján az ítélőtábla úgy foglalt állást, hogy a felperes jogellenes előállításának kompenzálására 150.000,- Ft sérelemdíj alkalmas [Ptk. 2:52. § (2) és (3) bekezdései]. Utal ugyanakkor arra, a személyes szabadságot jogellenesen korlátozó alperes nem mentheti ki magát arra hivatkozással, hogy jogalkalmazási tévedése nem volt kirívó, döntését pedig mérlegelési jogköréhez kapcsolódóan hozta. Hangsúlyozza, hogy a rendőrhatalásnak a büntető eljárásokban alkalmazott intézkedései megválasztásakor fokozott

gondossággal kell eljárnia, ügyelve arra, hogy az érintett személyhez fűződő jogát az intézkedés aránytalansága folytán ne sértse.

Az ítélet tábla túlnyomórészt egyetértett az elsőfokú bíróságnak a felperes egészségügyi adatai jogellenes kezeléséből eredő személyiségi jogsértés összefüggésében kifejtett álláspontjával. Csupán kiemeli, hogy az alperes, mint jogalkalmazó szerv adatkezelése során alapvető jelentőségű az Infotv., melynek nem ismerésére nem hivatkozhat. Az Infotv. 4. § (1) bekezdésének a személyes adatok célhoz kötött, tisztességes és törvényes kezelését előíró rendelkezései egyébként sincsenek ellentétben az 1998. évi Be. szabályaival, azokat az alperesnek egymás mellett kellett volna alkalmaznia. Megjegyzendő továbbá, hogy az egészségi állapotra vonatkozó személyes adatot az Infotv. 3. § 3. b) pontjának értelmező rendelkezése egyben különleges adatnak is minősíti. A konkrét esetben ugyanakkor a felperes maga sem állította, hogy szenzitív egészségügyi adatait a vele egyébként haragos viszonyban lévő személyeken kívül széles kör megismerte, magánszférájában emiatt ténylegesen is számottevő hátrány érte.

Mindezek miatt a másodfokú bíróság véleménye szerint ebben a körben az elszenvedett sérelemmel 200.000,- Ft az arányos sérelemdíj.

Tekintettel arra, hogy a sérelemdíj összegét az ítélet tábla - mindkét személyiségi jogsértés következményeként - az ítélet meghozatalakor fennállt értékviszonyok alapján határozta meg, az alperes késedelmi kamat megfizetésére nem köteles (PJD2017. 3.III.).

Teljes egészében alaptalan a felperesnek a 2016. február 16-án lefoglalt eszközökkel kapcsolatos kártérítési követelése. Abból kellett ennek kapcsán kiindulni, hogy fellebbezésében a felperes a lefoglalás jogszerűségét elismerte. Az alperes ezt követő eljárását részleteiben a lefoglalás és a büntetőeljárás során lefoglalt dolgok kezelésének, nyilvántartásának, előzetes értékesítésének és megsemmisítésének szabályairól, valamint az elkobzás végrehajtásáról szóló 11/2003. (V. 8.) IM-BM-PM együttes rendelet határozta meg. Nem vitás, hogy az alperes a laptopot és a HP nyomtatót 2016. április 5-én - tehát a lefoglalástól számítottan mintegy másfél hónap elteltével - kísérelte meg visszaadni, de ezek átvételét a felperes megtagadta. Azt a felperes nem bizonyította, hogy az alperes őrzésében az említett eszközök megrongálódtak. A 2017. február 16-án tárgyak átadásáról készült jegyzőkönyv tartalmazza ugyan, hogy a nyomtatóban a patronok beszáradtak, azonban ennek kézenfekvő oka lehetett, hogy hosszú ideje nem használták. Róth Péter igazságügyi számítástechnikai szakértő szakvéleménye szerint a keresendő navigációs programokat konkrétan nem is nevesítették, ugyanakkor a Microsoft MAP navigációs program meglehetősen nem volt megállapítható, csak az iGo8 nevű programé (2014. április 13-ai és 2014. szeptember 8-ai dátummal is). Nem volt vitás az sem, hogy **Név 10** igazságügyi informatikus szakértő 2016. március 20-án szakvéleményt készített, melyet 2016. április 17-én kiegészített, s arra a megállapításra jutott, hogy a laptop és a nyomtató működőképes. A nyomtató értékének időközbeni értékcsökkenése pedig felróható magatartás hiányában az alperes kárfelelősségét nem alapozza meg.

Mindezek miatt az ítélet tábla a régi Pp. 253. § (2) bekezdésére utalással az elsőfokú bíróság ítéletének megfellebbezett rendelkezéseit a per főtárgya tekintetében részben megváltoztatta, és az alperest terhelő marasztalási összeget 612.000,- Ft-ról, illetve 12.000,- Ft vonatkozásában ennek 2017. június 16-ától a kifizetés napjáig terjedő időre járó, a késedelemmel érintett naptári félév első

napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatáról 350.000,- Ft-ra szállította le; az ítéletet egyebekben helybenhagyta.

A perköltség vonatkozásában a másodfokú bíróság a törvényszék ítéletét kiegészítette, s megállapította, hogy a feljegyzett 248.280,- Ft kereseti illetéket és 76.600,- Ft szakértői költséget az állam viseli; ebben a vonatkozásban - figyelemmel a felperes költségmentességére, az alperest megillető illetékmentességre, továbbá arra, hogy a szakértői véleménnyel érintett kártérítési követelés alaptalannak bizonyult - az ítéletábra a régi Pp. 84. § (1) és (3) bekezdéseit, és az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 5. § (1) bekezdésének c) pontját, 39. § (1) bekezdését, 42. § (1) bekezdésének a) pontját, 56. § (1) bekezdését, végül a költségmentesség a bírósági eljárásban című 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-át hívja fel.

Az így kiegészített ítéletet ugyancsak a régi Pp. 253. § (2) bekezdése alapján a másodfokú bíróság részben megváltoztatta, és - 4.137.989,- Ft pertárgy érték alapulvételével - megállapította, hogy a felperes pártfogó ügyvédjének az elsőfokú eljárásban felmerült díjának 91,5 százalékát az állam, míg 8,5 százalékát az alperes viseli [rég Pp. 84. § (1) bekezdésének b) pontja, 86. § (2) bekezdése, 87. § (2) bekezdése, a jogi segítségnyújtásról szóló 2003. évi LXXX. törvény 11/A. § (1)-(3) bekezdései]. A régi Pp. 81. § (1) bekezdése alapján kötelezte a túlnyomórészt pervesztes felperest, hogy a régi Pp. 217. § (1) bekezdése szerint meghatározott tizenöt nap teljesítési határidőben fizessen meg az alperesnek 175.000,- Ft elsőfokú perköltséget (jogtanácsosi munkadíjat); ez az összeg a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: R.) 3. § (2) bekezdésének a) pontja és (6) bekezdése megfelelő alkalmazásával, a kifejtett tevékenységgel arányban állóan meghatározott jogtanácsosi munkadíjat tartalmazza. Ennek kapcsán az ítéletábra megjegyzi, az alperesi képviselő a Szombathelyi Törvényszéken egy, a mintegy 165 km-re lévő Székesfehérvári Törvényszéken két tárgyaláson, a Szombathelyi Járásbíróságon két tanúmeghallgatás alkalmával jelent meg, s két terjedelmesebb, valamint két rövidebb beadványt terjesztett elő. A felperesnek ehhez képest egy **Település 2-Település 5-Település 2** út viszonylatban merült fel útiköltsége.

Ezt meghaladóan a másodfokú bíróság a törvényszék kiegészített ítéletét a perköltségre vonatkozóan is helybenhagyta.

Az ítéletábra megállapította, hogy a felmerült 331.040,- Ft fellebbezési eljárási illetéket és a felperes pártfogó ügyvédjének a másodfokú eljárásban felmerült díját az állam viseli; e rendelkezések kapcsán a hivatkozott jogszabályi rendelkezésekre utal vissza azzal az eltéréssel, hogy az Itv. 42. § (1) bekezdésének a) pontja helyett 46. § (1) bekezdése irányadó.

Kötelezte továbbá a felperest, hogy tizenöt napon belül fizessen meg az alperesnek 6.675,- Ft másodfokú perköltséget. Megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy a felperes fellebbezése alaptalan, míg az alperesé 43 százalékban alapos; az ellenérdekű fél fellebbezésére pedig ellenkérelmet egyikük sem terjesztett elő.

Győr, 2020. június 16.

dr. Zámbo Tamás sk.
a tanács elnöke

dr. Szabó Péter sk.
előadó bíró

dr. Szalay Róbert sk.
bíró

